

Arrest

nr. 209 337 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: naam : M(...) B(...) voornaam : R(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Tanzania (Verenigde Rep.) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft tijdens een interview op 13/04/2017 met een DVZ medewerker, verklaard een vriendin en minderjarig kind, familie (zus) in België te hebben. Wat betreft de mogelijke minderjarige zoon genaamd S(...) H(...) S(...) (°16/02/2017) bevinden er zich in het administratief dossier van betrokkene, van het kind en van de moeder van het kind echter geen aanwijzingen dat betrokkene weldegelijk de vader is. Wat betreft de vriendin heeft betrokkene tijdens zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, cliënt betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bovendien stelt de mogelijkheid van een familiaal leven betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarnaast kan de vriendin en vermeende minderjarige zoon via telefoon en internet contact blijven houden vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en bestaat er geen beletsel om deze te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

BIJLAGE 13 SEPTIES - D - 6443614

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘vreemdelingenwet’) bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals de bestreden beslissing zelf vermeldt, heeft verzoeker verklaard dat hij een familie- en gezinsleven heeft in België. Hij heeft een levenspartner, mevrouw H(...) H(...) S(...)) met wie hij samenwoont op het adres (...). Zij hebben samen een kind S(...) H(...) S(...), geboren te (...) op 16 februari 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dat er zich in het administratief dossier geen aanwijzingen bevinden dat verzoeker wel degelijk de vader is. Nochtans blijkt uit het document “begeleidingsfiche tot verwijdering”, dat deel uitmaakt van het administratief dossier (stuk 2), dat verzoeker een partner heeft, mevrouw H(...) H(...) S(...), en een kind, S(...) H(...) S(...), geboren te (...) op 16 februari 2017. In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris twijfel koesterde omtrent het familieleven en gezinsleven van verzoeker had hij meer informatie kunnen inwinnen, en had aan verzoeker de vraag kunnen gesteld worden om mee te werken aan een DNA-onderzoek. Door zonder meer het bestaan van een gezinsleven te verwerpen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld. Anderzijds is de bestreden beslissing niet op correcte wijze gemotiveerd aangezien zij uitgaat van foutieve feitelijke gegevens. Door op geen enkele wijze rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat er immer van uit dat er geen gezinsleven en familieleven in hoofd van verzoeker bestaat. De bestreden beslissing is ook totaal absurd waar zij stelt dat het pasgeboren kind van verzoeker via telefoon en internet contact kan blijven houden vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen.”

2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. De verzoekende partij betoogt, wat de concrete elementen betreft, dat zij heeft verklaard een familie- en gezinsleven te hebben in België en zij verwijst naar de aanwezigheid van haar levenspartner, mevrouw H. H. S., met wie zij samenwoont en naar het kind S. H. S., geboren te (...) op 16 februari 2017.

De verzoekende partij bekritiseert vooreerst het motief van de gemachtigde waarin wordt gesteld dat zich in het administratief dossier geen aanwijzingen bevinden dat de verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind. Zij meent dat indien hierover twijfel bestond, de gemachtigde meer informatie had kunnen inwinnen en had kunnen vragen om mee te werken aan een DNA-onderzoek.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde hiertoe diende over te gaan, gaat de verzoekende partij voorbij aan de overige motieven van de gemachtigde. Hij motiveert immers verder vanuit het standpunt dat de verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind. Zo stelt hij dat bovendien de mogelijkheid van een familiaal leven de verzoekende partij niet vrijstelt van de verplichting om in het bezit te zijn van de in

artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. De verzoekende partij gaat niet in op dit motief zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De gemachtigde motiveert verder dat de vriendin en de vermeende minderjarige zoon contact kunnen houden via telefoon en internet vanuit het land waarnaar de verzoekende partij zal worden uitgewezen. Door het totaal absurd te vinden, weerlegt de verzoekende partij dit motief evenmin.

Waar de gemachtigde tot slot stelt dat er geen beletsel bestaat om de verzoekende partij te gaan opzoeken in het land van herkomst, gaat de verzoekende partij niet in op deze stelling zodat zij het tegendeel niet aantoonde.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven of waar zij stelt dat er vanuit wordt gegaan dat er geen gezinsleven en familieleven in haar hoofde bestaat. Met haar betoog doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen. De verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing kent aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe.

Als motivering hiervoor verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

In principe bepaalt een beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen op het grondgebied te verlaten. (§1) Van deze termijn kan worden afgeweken in de gevallen bepaald in §3, waaronder 1° risico op onderduiken en 3° bedreiging voor openbare orde. In dat geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering toegespitst op verzoeker waarom er in dit concrete geval geen enkele termijn wordt toegestaan. Artikel 74/14, §3, in fine Vreemdelingenwet legt geen verplichting op om geen enkele termijn toe te staan. Er kan ook een termijn van minder dan zeven dagen worden bepaald. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de beslissing tot verwijdering ten aanzien van verzoeker geen enkele termijn bepaalt. Hierdoor wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet geschonden. Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. De motivering draagt de bestreden beslissing niet volledig. Er is geen motivering waarom geen enkele termijn wordt toegestaan. De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.”

2.2.2. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)"

2.2.3. De verzoekende partij verwijst naar de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn bepaalt.

De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld: "*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*" waarna onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen officieel verblijfsadres heeft in België. Vervolgens wordt onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzage drugs, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden. De gemachtigde stelt tevens dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, bevat de bestreden beslissing dan ook wel degelijk een specifieke motivering die op haar wordt toegespitst. De verzoekende partij gaat niet in op deze motieven zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De verzoekende partij toont bovendien niet aan welk actueel belang zij bij dit middel heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te worden vastgesteld dat de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze thans reeds is overschreden. De verzoekende partij werd gedurende deze termijn niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar betoog hieromtrent.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC